

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/67/2020
Identifikačné číslo spisu: 1206213856
Dátum vydania rozhodnutia: 18.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1206213856.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ZACHEM, a. s. Strážske, so sídlom Námestie osloboditeľov 70, Michalovce, IČO: 31 730 191, zastúpeného Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou, so sídlom Palkovičova 16, Bratislava, proti žalovanému: 1/ Mgr. F..D., so sídlom T.. X, W., správca konkurznej podstaty úpadcu Chemko, a. s. Strážske v likvidácii, so sídlom Moskovská 13, Bratislava, IČO: 31 724 582, 2/ Myria Assets B.V., so sídlom Schiphol Boulevard 403, 1118BK Schiphol, Holandsko, IČO: 341747450000, zastúpenému Advokát Pirč, s. r. o., so sídlom kpt. Nálepku 17, Košice, IČO: 36 855 910, 3/ ENERGETIKA, s. r. o., so sídlom Palisády 33, Bratislava, IČO: 36 200 964, o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu a určenie vlastníka obchodného podielu, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 54Cb/62/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2018, č. k. 2Cob/73/2017-782, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2018, č. k. 2Cob/73/2017-782, z r u š u j e a v r a c i a mu vec na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 11. októbra 2016, č. k. 54Cb/62/2006-744, Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) určil, že zmluva o prevode obchodného podielu v spoločnosti žalovaného 3/ podpísaná a uzavretá 24. októbra 2005 medzi žalovaným 1/ ako predávajúcim a žalovaným 2/ ako nadobúdateľom je neplatná. Druhým výrokom určil, že výlučným vlastníkom obchodného podielu vo výške 100% určeného pomerom vkladu do základného imania vo výške 6.639 eur k základnému imaniu spoločnosti vo výške 6.639 eur v spoločnosti žalovaného 3/ je žalovaný 1/. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že 24. októbra 2005 členovia predstavenstva žalovaného 1/, ako jediného spoločníka

v spoločnosti žalovaného 3/, prijali rozhodnutie v zmysle § 132 Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov; ďalej len „ObZ“), ktorým rozhodli o prevode obchodného podielu vo výške 6.639 eur zodpovedajúcim 100% základného imania spoločnosti žalovaného 3/ na žalovaného 2/. V ten istý deň uzatvorili títo členovia predstavenstva žalovaného 1/ zmluvu o prevode obchodného podielu žalovaného 1/ v spoločnosti žalovaného 3/, na základe ktorej sa jediným spoločníkom v spoločnosti žalovaného 3/ stal žalovaný 2/. Žalobca predmetnú zmluvu a právne úkony súvisiace s prevodom obchodného podielu považoval za absolútne neplatné právne úkony, nakoľko s úkonmi žalovaných 1/ až 3/ právne predpisy nespájajú zánik vlastníckeho práva žalovaného 1/ k obchodnému podielu a ani vznik vlastníckeho práva žalovaného 2/ k predmetnému obchodnému podielu. Bez platnej zmluvy o prevode obchodného podielu, účasť žalovaného 1/ ako jediného spoločníka v spoločnosti žalovaného 3/ nezanikla. Naliehavý právny záujem na určení, že napadnuté právne úkony sú neplatné, mal spočívať v tom, že bez súdom vysloveného určenia neplatnosti právneho úkonu, ktorého sa žalobca domáha, sú práva žalobcu ohrozené a jeho právne postavenie je neisté, pričom z dôvodu súčasného neistého postavenia vzniká žalobcovi značná ujma.

3. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, pričom dospel k záveru, že žalobca jeho existenciu preukázal predovšetkým tým, že právne postavenie žalobcu, ako akcionára spoločnosti žalovaného 1/, sa v prípade vrátenia majetku zmení, keďže to bude mať vplyv na hodnotu a výšku majetku žalobcu a teda majetkové postavenie žalobcu je predmetnou zmluvou dotknuté. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že prípadné vyhovie predmetnej žalobe bude mať priaznivý dopad na právne postavenie žalobcu, aj keď nebol účastníkom predmetnej zmluvy, teda v spore je preukázaný naliehavý právny záujem žalobcu.

4. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal posúdením otázky platnosti predmetnej zmluvy, pričom na podklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o prevode obchodného podielu v spoločnosti žalovaného 3/ je absolútne neplatným právnym úkonom. Absolútnu neplatnosť zmluvy súd prvej inštancie odôvodnil tým, že právny úkon prevodu a nadobudnutia obchodného podielu žalovaným 2/ ako jednoosobovou akciou spoločnosťou je v rozpore s § 105a ObZ, keďže ako spoločnosť s jediným akcionárom nemôže byť jediným spoločníkom v inej spoločnosti, v tomto prípade žalovanom 3/. Zároveň uviedol, že uvedená zmluva je neplatná aj v dôsledku neurčitosti, pretože v zmluve absentuje uvedenie ceny obchodného podielu alebo spôsobu jej určenia, a to bez ohľadu na vôľu účastníkov zmluvy dohodu o cene určiť samostatným doplnkom.

5. K námietke žalobcu o rozpore konania žalovaných 1/ až 3/ s dobrými mravmi, keď žalobcovi ako akcionárovi žalovaného 1/, resp. jeho oprávneným zástupcom, žalovaný 1/ na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného 1/ konanom 7. októbra 2005 odmietol vydať hlasovacie lístky, čím mu protiprávne odoprel právo vykonávať práva akcionára, uviedol, že osoby, ktoré boli zvolené na mimoriadnom valnom zhromaždení žalobcu z 11. júna 2004 za predsedu a podpredsedu predstavenstva boli oprávnené konať v mene žalobcu, a preto ak tieto osoby podpísali plnomocenstvo na zastupovanie spoločnosti ZACHEM, a. s., na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného 1/ zo 7. októbra 2005, tieto plnomocenstvá boli platné. Vzhľadom na uvedené, postup žalovaného 1/ pri prezentácii akcionárov na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného 1/, spočívajúci v zamietnutí zaregistrovania a umožnenia aktívne zúčastniť sa tohto mimoriadneho valného zhromaždenia s plným rozsahom práv akcionára, nebol v súlade so zákonom, a takisto nebol v súlade so zákonom ani postup predstavenstva, ktoré rozhodovalo v čase zasadania mimoriadneho valného zhromaždenia, či pripustiť alebo nepripustiť účasť žalobcu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že bol porušený zákon a boli ohrozené a obmedzené práva žalobcu, pretože žalovaný 1/ bol povinný vydať hlasovacie lístky oprávneným zástupcom žalobcu, a teda jeho konanie, t.j. odopretie práva žalobcu vykonávať práva akcionára, bolo v rozpore s dobrými mravmi.

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o prevode obchodného podielu z 24. októbra 2005 je absolútne neplatným právnym úkonom pre jeho neurčitosť, ako aj pre nemožnosť predmetu plnenia. Mal tiež za preukázané tvrdenia žalobcu o rozpore konania žalovaných 1/až 3/ s dobrými mravmi. Vzhľadom k tomu, že zmluva je neplatná, zároveň určil, že výlučným vlastníkom obchodného podielu vo výške 100% určeného pomerom vkladu do základného imania vo výške 6.639 eur k základnému imaniu spoločnosti vo výške 6.639 eur v spoločnosti žalovaného 3/ je žalovaný 1/.

7. Na odvolanie žalovaného 2/ Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom zo 4. septembra 2018, č. k. 2Cob/73/2017-782, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Žalobcu zároveň zaviazal na zaplatenie náhrady trov odvolacieho konania žalovaného 2/ v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

8. V odôvodnení rozsudku sa odvolací súd stotožnil s odvolacou námietkou, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem ako zákonný predpoklad určovacej žaloby. Argumentoval tým, že právne postavenie žalobcu vo vzťahu k žalovanému 1/ a následne k ostatným žalovaným by sa vyhovením žaloby v danom prípade žiadnym spôsobom nezmenilo. Žalobca je akciovou spoločnosťou, ktorá je podľa žaloby vlastníkom 172.068 ks akcií emitovaných spoločnosťou žalovaného 1/, ktoré predstavujú 35,56% podiel na základnom imaní žalovaného 1/. Práva akcionára sú spojené s akciou ako cenným papierom, pričom žalobca zostáva vlastníkom stále rovnakého počtu akcií, prostredníctvom ktorých vykonáva svoje práva a jeho status akcionára v spoločnosti žalovaného 1/ sa nemení. Odvolací súd

bol tiež toho názoru, že tvrdenie žalobcu, že v prípade vrátenia majetku (t. j. určenia neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu) sa právne postavenie žalobcu zmení,

nie je preukázaním naliehavého právneho záujmu, pretože žalobca je akcionár žalovaného 1/, ktorý vykonáva svoje práva majetkové i nemajetkové prostredníctvom akcií a predmetnou zmluvou sa jeho právne postavenie v spoločnosti žalovaného 1/ nezmenilo. Odvolací súd ďalej považoval za hypotetické úvahy o tom, ako sa prípadne zmenila hodnota majetku u žalovaného 1/ a vplyv tejto skutočnosti na postavenie žalobcu. V prípade, že žalobcovi konaním žalovaných vznikla škoda, túto si mohol uplatniť žalobou na plnenie, pričom z obsahu spisu vyplýva,

že takéto konanie prebieha. Záverom uviedol, že pokiaľ v konaní nebol preukázaný naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe, je nadbytočné vysporiadavať sa s ďalšími odvolacími námietkami týkajúcimi sa veci samej. Vzhľadom na plný úspech žalovaných v konaní odvolací súd zmenil aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s prihliadnutím na úspech žalovaného 2/ v odvolacom konaní.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „CSP“). V odôvodnení dovolania žalobca namietal, že v prejednávanej veci nebola zo strany odvolacieho súdu dodržaná zákonná podmienka 5-dňovej lehoty

pred vyhlásením rozsudku, keďže oznámenie na úradnej tabuli odvolacieho súdu bolo na verejnosti prístupné len 4 celé dni pred dňom pojednávania. Dovolateľ ďalej poukázal na to, že odvolanie proti rozsudku podal len žalovaný 2/, pričom odvolací súd v rozhodnutí vôbec neobjasnil, na základe akých právnych úvah a procesných ustanovení posudzoval vec

aj vo vzťahu k žalovaným 1/ a 3/. Zároveň namietal, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal so vzájomne rozporným postupom žalovaných po vydaní napadnutého rozsudku okresného súdu, keďže žalovaní 1/ a 3/ proti rozsudku okresného súdu nepodali odvolanie, a teda

s rozsudkom okresného súdu súhlasili. Dovolateľ ďalej poukázal na konštatovanie odvolacieho súdu, že k odvolaniu nebolo podané písomné vyjadrenie, pričom žalobca vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 2/ doručil okresnému súdu a toto vyjadrenie súd aj doručoval ostatným stranám konania a následne vec predložil odvolaciemu súdu, čo vyplýva z obsahu spisu.

Na základe uvedeného namietal, že odvolací súd napriek tomu, že vyjadrenie k odvolaniu bolo súčasťou spisu, nezaoberal sa jeho obsahom a v rozpore s obsahom spisu konštatoval,

že vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané, čím porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

10. Dovolateľ ďalej argumentoval tým, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, pričom poukázal na analogickú aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 10/2003 na prejednávany spor a zároveň na trestný rozkaz predložený v konaní, z ktorého je zrejmé, že výška majetku žalovaného 1/

(a tým aj hodnota majetku žalobcu) sa znížila o najmenej 350 miliónov SK. Žalobca zároveň tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Odvolací súd sa nevysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré posudzoval okresný súd a ktoré opodstatňujú určenie neplatnosti a určenie vlastníckeho práva súdom. Podľa názoru dovolateľa

je rozhodnutie odvolacieho súdu v časti trov konania v rozpore s princípom spravodlivosti a zároveň je nepreskúmateľné, pretože sa odvolací súd nevysporiadal s procesným stavom, kedy odvolanie proti rozsudku okresného súdu podal iba žalovaný 2/. Žalovaný 1/ a 3/ odvolanie nepodali a ani si v odvolacom konaní neuplatnili právo na priznanie náhrady trov prvoinštančného konania. Odvolací súd tak priznal žalovanému 1/ a 3/ viac práv, ako sa v konaní sami domáhali.

11. Dovolateľ bol toho názoru, že na základe preskúmania obsahu súdneho spisu a obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu je nevyhnutné konštatovať, že nebola splnená základná zákonná podmienka presvedčivosti súdneho rozhodnutia a odvolací súd v rozpore s judikatúrou vykladal a aplikoval právo formalisticky, nedodrжал základnú podmienku materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, prekvapivé a v rozpore s právom žalobcu na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolaniu žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

12. Žalovaní sa k dovolaniu nevyjadrili.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP), dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

14. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

15. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver, aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne, a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázky posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

16. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo

alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

19. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR (ďalej aj „ústava“).

20. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

21. Žalobca v dovolaní primárne namietal, že odvolací súd mu znemožnil realizáciu jeho procesných práv, predovšetkým práva na verejné prejednanie veci tým, že verejné vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu nebolo oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej 5-dňovej lehote pred verejným vyhlásením rozsudku, pretože oznámenie na úradnej tabuli bolo verejnosti prístupné 4 celé dni pred dňom verejného vyhlásenia rozsudku.

22. Dovolací súd z obsahu spisu (č. I. 779) zistil, že predsedníčka senátu odvolacieho súdu dala 8. augusta 2018 pokyn súdnej kancelárii oznámiť termín verejného vyhlásenia rozsudku na 4. septembra 2018 o 9.40 v pojednávacej miestnosti č. 54 na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením.

Z oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku je zrejmé, že toto oznámenie bolo na úradnej tabuli súdu vyvesené 27. augusta 2018 a verejné vyhlásenie rozsudku sa uskutočnilo

4. septembra 2018. Dovolací v tejto súvislosti upriamuje pozornosť dovolateľa na ust. § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých, pokiaľ odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní

pred jeho vyhlásením. Pokiaľ je v zákone (CSP) určená lehota podľa dní, a ak nie je výslovne ustanovené, že ide o pracovné dni (viď napr. § 265 ods. 2 CSP), rozumie sa tým kalendárne dni. Pokiaľ teda odvolací súd oznámil na úradnej tabuli súdu 27. augusta 2018, že verejné vyhlásenie rozsudku sa uskutoční 4. septembra 2018, postupoval v súlade s § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, keďže predmetné oznámenie súdu bolo zverejnené po dobu siedmich (kalendárnych) dní pred dňom verejného vyhlásenia rozsudku, pričom faktická možnosť strany sporu dozvedieť sa o termíne verejného vyhlásenia rozsudku, z hľadiska zákonom predpísaného postupu pre verejné vyhlásenie rozhodnutia, nie je v tomto prípade právne významná. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd namietaným postupom neznesiteľne znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Podstatná časť argumentácie žalobcu vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP v dovolaní ďalej smerovala k nepreskúmateľnosti/arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

24. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP a ust. § 393 ods. 2 CSP upravujúcich náležitosti odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní. Keďže ust. § 388 CSP o zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom osobitne neupravuje náležitosti odôvodnenia zmeňujúceho rozhodnutia, je potrebné vychádzať práve

zo všeobecnej úpravy v ust. § 393 ods. 2 až 4 CSP a primerane z ust. § 387 ods. 3 CSP.

Súčasne z čl. 3 ods. 1 CSP vyplýva, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

25. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

26. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal

so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť

v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto

vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí

byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež

na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú

(ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé

a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

27. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve

pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné

a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej

sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

28. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy,

ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z

ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Uvedené platí o to viac, ak ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie.

29. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd vo svojich rozhodnutiach vydaných po 1. júli 2016 odkazoval aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015 pod č. R 2/2016 podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť“ rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd v tomto smere poukazuje na názor ústavného súdu vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 44/2021 z 26. januára 2021, vo vzťahu k aplikabilite stanoviska R 2/2016 po 1. júli 2016, v zmysle ktorého: „z ústavnoprávneho hľadiska, ako aj z hľadiska relevantnej judikatúry ESLP ťažko bez ďalšieho prijať názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho stanovisku R 2/2016, pretože k podstatnej zmene v právnej úprave prípustnosti dovolania po 1. júli 2016 nesporne došlo, pričom nemožno odhliadnuť od skutočnosti, že rovnakú, ale ani obdobnú úpravu, ktorá bola obsiahnutá v § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (tzv. iná vada), Civilný sporový poriadok vo vzťahu k dovolaniu, resp. jeho odôvodneniu už výslovne ani neobsahuje. Aktuálnosť stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je preto potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnilo.“ K tomu pozri tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020.

30. Podľa názoru dovolateľa sa odvolací súd dostatočne nevysporiadal:
a/ s procesným stavom, keď odvolanie podal iba žalovaný 2/, pričom odvolací súd neobjasnil na základe akých právnych úvah posudzoval vec aj vo vzťahu k žalovaným 1/ a 3/ (bod 3 a 7 dovolania);
b/ s obsahom vyjadrenia žalobcu k odvolaniu (bod 4 dovolania);
c/ so skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré opodstatňujú určenie neplatnosti zmluvy a určenie vlastníckeho práva k obchodnému podielu (bod 6 dovolania) a že
d/ rozhodnutie ako celok nespĺňa podmienku presvedčivosti súdneho rozhodnutia a je podľa názoru žalobcu arbitrálne (bod 8 dovolania).

31. Vo vzťahu k námietke dovolateľa uvedenej pod bodom a/ dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu síce neobsahuje dôvody, pre ktoré odvolací súd rozsudok zmenil aj vo vzťahu k žalovaným 1/ a 3/ (ktorí odvolanie nepodali), z obsahu rozhodnutia však vyplýva, že na strane žalovaných ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP. Tu dovolací súd poukazuje na ust. § 379 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania, ak ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP a odvolanie podal len niektorý zo subjektov. V prípade nerozlučného spoločenstva ide o také práva a povinnosti, že sa musia vzťahovať na všetky subjekty, ktoré vystupujú na jednej alebo druhej strane sporu, a teda úkony jedného z nich sa vzťahujú aj na ostatných, hoci by napríklad odvolanie podal len jeden zo subjektov nerozlučného spoločenstva. Preto v dôsledku podania odvolania jedným subjektom nerozlučného spoločenstva voči výroku, ktorý sa ho priamo týka, sú napadnuté aj výroky, ktoré sa týkajú ostatných nerozlučných spoločníkov.

32. Možno preto uzavrieť, že v danej veci podal odvolanie žalovaný 2/, ktorý v konaní vystupoval ako subjekt nerozlučného spoločenstva na strane žalovaných. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu na požadovanom určení, v dôsledku čoho rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že

žalobu zamietol (aj vo vzťahu k ostatným žalovaným, ktorí odvolanie nepodali), pričom zmenil aj závislý výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, postupoval v súlade s ust. § 379 CSP. Žalobcovi tak namietaným postupom odvolacieho súdu nebola znemožnená realizácia procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

33. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd v rozhodnutí nezohľadnil jeho vyjadrenie k odvolaniu (bod b/).

34. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd zistil, že žalobca sa k odvolaniu žalovaného 2/ vyjadril podaním z 10. marca 2017 (na č. l. 772-773), doručeným súdu prvej inštancie 15. marca 2017 a súd prvej inštancie, v rámci procesnej prípravy predloženia spisu odvolaciemu súdu v zmysle § 373 CSP, doručoval vyjadrenie žalobcu k odvolaniu odvolateľovi (č. l. 775). Odvolací súd však v bode 23 napadnutého rozsudku uviedol, že k odvolaniu nebolo podané písomné vyjadrenie.

35. Skutočnosti tvrdené dovolateľom a osvedčené obsahom spisu preukazujú, že pokiaľ sa odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti odvolania žalovaného 2/ neobožnánil (a v rozhodnutí nevysporiadal) aj s podaným vyjadrením žalobcu k odvolaniu, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktorým odhal žalobcovi prístup k súdu. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že odvolací súd namietaným postupom v odvolacom konaní porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Konanie pred odvolacím súdom tak bolo z hľadiska procesného postupu poznačené existenciou vady zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ CSP.

36. Dovolateľ napokon namietal, že odvolací súd sa v rozhodnutí nevysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré opodstatňujú určenie neplatnosti zmluvy a určenie vlastníckeho práva k obchodnému podielu (bod c/) a že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je ako celok nepresvedčivé a arbitrárne (bod d/).

37. V prípade určovacích žalôb podľa § 80 písm. c/ OSP (§ 137 písm. c/ CSP) je všeobecným predpokladom ich procesnej úspešnosti preukázanie naliehavého právneho záujmu (okrem prípadov, keď právny záujem vyplýva z osobitného predpisu). Dovolací súd je toho názoru, že pokiaľ súd prejednáva žalobu o určenie podľa § 80 písm. c/ OSP (§ 137 písm. c/ CSP), je povinný sa najskôr vysporiadať s tým, či zo strany žalobcu došlo k preukázaniu naliehavého právneho záujmu na určení práva, keďže absencia naliehavého záujmu je dôvodom pre zamietnutie žaloby (bližšie pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/240/2006, 1Cdo/13/2010, 3Cdo/56/2011, 1Cdo/324/2014, 3Cdo/887/2015, 5Cdo/345/2015, 8Cdo/26/2016). Iba vtedy, ak súd dospeje k záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, môže pristúpiť k posúdeniu ďalších skutkových a právnych tvrdení uvádzaných v žalobe. Opačný výklad by bol podľa názoru najvyššieho súdu v rozpore s princípom hospodárnosti konania a v zásade aj vecne nesprávny.

38. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem a preto sa nezaoberal ďalšími skutkovými a právnymi okolnosťami tvrdenými žalobcom, tak samotným týmto postupom neznemožnil žalobcovi uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že argumentácia dovolateľa, týkajúca sa nedostatočného (neúplného) odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nie je v tejto časti dôvodná.

39. K tomu však ďalej, ku zvyšnej argumentácii dovolateľa, odkazuje dovolací súd na konštantnú judikatúru a dôvody zrušenia napadnutého rozsudku, uvedené v nasledujúcich odsekoch.

40. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem ako zákonný predpoklad určovacej žaloby. Skonštatoval, že právne postavenie žalobcu vo

vzťahu k žalovanému 1/ a následne k ostatným žalovaným, by sa vyhovením žalobe v danom prípade žiadnym spôsobom nezmenilo, keďže žalobca zostáva vlastníkom stále rovnakého počtu akcií, prostredníctvom ktorých vykonáva svoje práva a jeho status akcionára v spoločnosti žalovaného 1/ sa nemení. Za hypotetické označil ďalej tvrdenia žalobcu o zmene hodnoty majetku žalovaného 1/ a vplyv tejto skutočnosti na postavenie žalobcu. Odvolací súd tiež poukázal na to, že pokiaľ žalobcovi konaním žalovaných vznikla škoda, túto si mohol uplatniť žalobou na plnenie, pričom z obsahu spisu vyplýva, že takéto konanie prebieha.

41. Dovolací súd považuje za potrebné vo všeobecnosti poukázať na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu vo vzťahu k naliehavému právnomu záujmu, primerane aplikovateľnú v prejednávanej veci.

42. V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 47/2020: „Žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je podľa ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p. v znení účinnom do 30. júna 2016 (rovnako aj podľa § 137 písm. c/ C. s. p.) vtedy, ak je určovacia žaloba schopná odstrániť existujúcu neistotu medzi stranami sporu a poskytnúť pevný základ pre ich právny vzťah, za predpokladu, že túto neistotu nie je možné odstrániť iným prostriedkom ochrany práv.“

43. V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 10/2003: „Spoločníkovi spoločnosti s ručením obmedzeným nemožno bez ďalšieho uprieť naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv, ktoré uzavrela spoločnosť a ktoré môžu mať nepriaznivý vplyv na hodnotu jeho obchodného podielu.“

44. V uznesení zo 7. augusta 2008, sp. zn. 6Obo/222/2007 najvyšší súd uviedol, že: „spoločník obchodnej spoločnosti má spravidla právny záujem na určení platnosti resp. neplatnosti právnych úkonov, ktoré spoločnosť vykonala v prípade, ak by tieto úkony ohrozovali záujmy spoločníka. Záujmom spoločníka predovšetkým je, aby spoločnosť podnikala, vykonávala svoju činnosť za účelom dosiahnutia zisku (§ 2 Obchodného zákonníka) a aby spoločník svojím vkladom do spoločnosti sa podieľal aj na výsledku podnikania spoločnosti a na rozdelení zisku (§ 59 ods. 1, § 82, § 123 Obchodného zákonníka).

Je nepochybné, že spoločník môže vykonávať svoje práva týkajúce sa riadenia spoločnosti a kontroly jej činnosti na valnom zhromaždení, že sa môže domáhať vyslovenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia súdom (§ 122, § 131 Obchodného zákonníka).

Nevyužitie tohto práva však nemôže znamenať stratu možnosti podať určovaciu žalobu, ktorou by sa domáhal určenia neplatnosti právnych úkonov vykonaných spoločnosťou, ak sa spoločník domnieva, že tieto právne úkony spôsobili spoločnosti ujmu, zmenšenie majetku a dokonca zánik podnikania.“

45. Dovolací súd zároveň poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 24. novembra 2020, sp. zn. 1Obdo/77/2019, v ktorom je uvedené, že: „apriori sa nedá vylúčiť, že ak spoločnosť s ručením obmedzeným uzavrie odpltnú zmluvu o prevode obchodného podielu (ako významnej časti majetku spoločnosti) ide o skutočnosť, ktorá môže mať významný vplyv na majetkové pomery spoločnosti, a tým následne aj na majetkové pomery jej spoločníka (alebo spoločníkov). Či uzavretie takejto zmluvy sa významne dotýka majetkového postavenia spoločníka alebo spoločníkov, závisí od konkrétnych okolností individuálneho prípadu.

Takýto spoločník, pokiaľ nemá k dispozícii iný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého by mohol účinne brániť svoje práva - môže mať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti prevodnej zmluvy.“

46. V zmysle vyššie uvedených rozhodnutí bolo úlohou súdov pri posudzovaní existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu zistiť: 1/ či je určovacia žaloba schopná odstrániť existujúcu neistotu medzi stranami sporu a poskytnúť pevný základ pre ich právny vzťah; 2/ či žalobca má možnosť domáhať sa ochrany svojich práv alebo oprávnených záujmov iným procesným spôsobom; 3/ či sa uzavretie uvedenej zmluvy dotýka majetkových pomerov alebo postavenia žalobcu.

47. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedené závery vo vzťahu k spoločníkovi v spoločnosti s ručením obmedzeným je možné analogicky aplikovať aj na postavenie akcionára v akciovej spoločnosti (ide o tzv. kapitálové spoločnosti s povinnou tvorbou základného imania). Uzatvorenie zmluvy o prevode obchodného podielu v tretej, pravdepodobne vysoko ziskovej spoločnosti, môže mať podstatný vplyv na právne a majetkové pomery dotknutej - prevádzajúcej spoločnosti, ako aj následne na právne a majetkové pomery jej vlastných akcionárov (spočívajúce napr. v rozdielnej výške prípadného podielu akcionára na zisku, prípadne na likvidačnom zostatku).

48. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku nevyplýva, že by sa odvolací súd dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal s uvedenými predpokladmi pre záver o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu. Odvolací súd v podstate len skonštatoval, že právne postavenie žalobcu ako akcionára v žalovanom 1/ sa vyhovením žalobe nezmení a zároveň

bez ďalšieho zdôvodnenia označil žalobcove tvrdenia o zmene hodnoty majetku žalovaného 1/ v dôsledku prevodu obchodného podielu za hypotetické. Žalobca počas konania poukazoval na rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/36/2012, v ktorom bolo skonštatované, že obžalovaní (členovia predstavenstva žalovaného 1/), prevodom obchodného podielu v spoločnosti žalovaného 3/, spôsobili žalovanému 1/ škodu na ušlom podiele z budúceho zisku žalovaného 3/ po zdanení (dividendu) vo výške najmenej 350.000.000 Sk (11.617.871,60 eura), pričom odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v tejto súvislosti úplne absentuje. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku rovnako nie je zrejmé, o aké prebiehajúce konanie (o náhradu škody) podľa odvolacieho súdu malo presne ísť a aký súvis má uvedené konanie k prejednávanej veci. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že na č. l. 650 a nasl.

sa nachádza žaloba (v inom spore) o náhradu škody [ktorú podal žalobca (ZACHEM), pričom jedným zo žalovaných je aj žalovaný 1/ (Chemko, a.s. Strážske)] odôvodnenú tým, že v dôsledku úkonov žalovaných žalobca stratil postavenie majoritného 70,5% akcionára v žalovanom 1/ (na terajších 35,56%), pričom škoda, ktorú si žalobca v tomto prípade uplatňuje, predstavuje skutočnú škodu - zmenšenie majetku žalobcu z dôvodu prevodu akcií a ušlý zisk, na ktorý by mal žalobca nárok, ak by k prevodu nedošlo. Odvolací súd nedal odpoveď na to, či je takáto žaloba vôbec spôsobilá dovodiť dovolateľovi reparačné účinky vo vzťahu k napádanému právnomu úkonu, ako žaloba v dovolacom konaní preskúmvanej veci, keďže sa týka úplne inej skutkovej a právnej situácie.

49. Keďže odvolací súd náležitým spôsobom svoje rozhodnutie neodôvodnil tak, aby dalo odpoveď na všetky podstatné otázky súvisiace s predmetom rozhodovaného sporu, je potrebné ho z uvedených dôvodov považovať v okolnostiach rozhodovaného sporu za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu ako strany sporu na spravodlivý proces a konanie tak bolo zaťažené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ CSP. V uvedenej časti (bod b/, d/) bolo preto dovolanie žalobcu nielen prípustné, ale aj dôvodné.

50. Jediným možným prostriedkom nápravy porušenia uvedených práv žalobcu odvolacím súdom je tak zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu a bude obsahovať odpovede na všetky pre rozhodovaný spor podstatné (skutkové a právne) otázky. Úlohou odvolacieho súdu bude a priori posúdiť, či uzavretie predmetnej zmluvy o prevode obchodného podielu malo relevantný vplyv na majetkové pomery žalobcu, ktorý je akcionárom žalovaného 1/, a či teda žalobca má naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe. Odvolací súd pri opätovnom prejednaní odvolania žalovaného 2/ prihliadne na podané vyjadrenie žalobcu k odvolaniu.

51. Nakoľko dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 CSP).

52. Vzhľadom na zrušenie dovolaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f/ CSP a vyššie uvedené dôvody tohto zrušenia, sa dovolací súd už ďalej nezaoberal prípustnosťou dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, nakoľko preskúmanie právneho posúdenia veci dovolacím súdom v danom prípade nie je možné.

Konštatované neúplné (bod b/), nedostatočné (bod d/), a tým nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, neobsahuje relevantný právny záver, ktorého správnosť alebo nesprávnosť by mohol dovolací súd v tomto štádiu dovolacieho konania preskúmať.

53. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 CSP).

54. O trovách pôvodného konania a dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

55. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.